

ANAR DE BÒLIT

Un relat de: [Miquel Pujol Mur](#)

La sala de judicis està plena de gom a gom. El públic lluita per aconseguir un seient el més a prop possible a les primeres files de l'estrada. Ha estat un homicidi que ha omplert moltes pàgines dels diaris, per seva ressonància a nivell ciutadà. Assegut en una cadira l'acusat resta quiet, mirant-se les emmanillades mans. No fa cap moviment i sembla aïllat de tot el soroll de la sala. No té res de particular: és un home normal, de mitjana edat, alçada igualment mitjana i, una cara sense cap tret que el diferenciï d'un altre milió d'homes. Un home anodí, impossible de reconèixer en qualsevol lloc.

En aquestes s'obre una porta i entre el jutge. S'asseu, dona un cop de maça damunt la taula i demana amb veu forta i alta.

? Silenci. Si no, faré buidar la sala. No ho repetiré més.

S'aixeca l'uixer i proclama:

"Judici per l'homicidi de la senyora Engràcia S. Presta declaració l'acusat Sr. Baldiri P".

? Sr Jutge, miri jo aquell dia estava desesperat. Tot em sortia malament, i és que fa una temporada que vaig de bòlit. Al llevar-me, de bon matí, em vaig ensopegar amb la vitrina del menjador. La dona em fa fer mil crits. Una cridòria espantosa, fins i tot, el veïns del pis de dalt, picaven de peus, esparverats. Els havíem trencat el son. Els pobres no van poder dormir més. Clar, eren les cinc del matí, quan els vam despertar. Després baixen mig adormits, per la escala. Aquest és el millor moment del dia.

? Sí, quan baixen fent ensopegades, mig adormits, amb la maleta en una mà, l'esmorzar a l'altra i amb uns ulls com a plats. Aleshores els poso la corda, estimada corda, als graons. I clar s'entropessen i cauen escales avall. La corda no la veuen mai, soc molt ràpid en retirar-la. Sempre, n'hi ha algun que es trenca la cama o el braç. Si tenen sort amb un bon morat passen. Llavors sí, diligent els dono socors. Sempre cau alguna petita gratificació, al cap del mes. Sí, quan passo a recollir el meu petit sou mensual.

? Llàstima que els veïns no duren gaire en aquest bloc. Acaben pensant que hi ha malastrugança. Però això només els passa al veïns garrepes. Els que paguen bé, no cauen mai. Com que son pisos econòmics sempre hi ha nous inquilins.

? Però aquell dia va ser paradoxal, horrorós. Com he dit, anava de bòlit, de bon matí ja la primera esbroncada de la dona. Després, em va tornar a escridassar quan em va caure la tassa del cafè amb llet pel terra. Aleshores, va començar amb el seus retrets habituals

- Que si no vigiles gens, que ets un sapastre
- Ja m'ho deia la meva mare que eres un desgraciat.
- Pobre mare! Deia no ho veus que és un galifardeu mal criat i flonjo.
- Déu meu! Filla més val que no tingueu fills, si s'havien de semblar al pare.
- Nena! Més val fer-se monja que casar-se amb ell.
- Preciosa! Si vols tenir fills, fes-li el salt, i et busques un home Com cal i a més ben eixerit.

? Tantes, tantes paraules, tant menyspreu em van provocar un nerviosisme desesperat. No tocava vores.

Aleshores baixava la senyora Engràcia, Déu la tingui al cel, per l'escala. Jo encara no havia tret la corda dels sospirs. La senyora Engràcia, era la inquilina més antiga, més amable i generosa, de tot el bloc. També, la que pagava més puntualment, tot és bo dir-ho. Quan pujava a cobrar, sempre em convidava a un cafè, i un "poquillo de locura", simplement un "chupito" de whisky.

? Des de la cuina vaig escoltar el barrim-barram de la seva caiguda. Vaig començar a tremolar. La dona em va cridar:

? Què has fet, calamitat?

? Vaig córrer deixant caure el plat de l'esmorzar i quan vaig obrir la porta vaig veure a la senyora Engràcia amb un tros de corda, la meva corda, als dits. Em mirava i em deia:

? Què es això, Baldiri?

? Pobre de mi. Havia d'auxiliar a la senyora Engràcia, per tant apartant a la Lola, la meva dona, vaig córrer a la cuina cercant alguna cosa per tallar la corda embolicada en el seu camal. Només vaig trobar a l'aigüera el ganivet més gros de la cuina. I vaig córrer altre cop, la meva dona és va apartar espantada. Però desgraciadament vaig entrebancar-me amb el seu peu, i vaig caure escales avall, fins la senyora Engràcia. Quin cop més sec va fer el ganivet, va fer xoff, i es va clavar, fins el mànec, en el seu pit. Va començar a cridar i jo,

que anava de bòlit, no vaig tenir més remei que fer-la callar. Com? Li vaig tallar el coll. Tant com jo apreciava, a la senyora Engràcia.

? Vaig mirar a la meva dona que era dalt del tram d'escala. Aquesta vegada no va dir res, potser li feia por del ganivet que encara tenia empunyat. Va entrar al pis, va agafar el motxo i la galleda i, va començar a netejar la sang.

El jutge fa com si s'aclarís la boca i l'interroga, dient-li.

? Això es to el què va passar

? Si, senyor jutge, això és a grans trets el que va passar.

? Però... què va passar després.

? Home, senyor jutge que volia que fes. No la podia deixar allí estesa i que no poguessin passar els altres inquilins. La vaig agafar per les aixelles. La vaig pujar al seu pis.

? I...

? La vaig ficar a la banyera i, per darrera vegada ens vam banyar junts.

A l'escoltar aquestes paraules la Lola, la seva dona, i al mateix temps també la sogra, s'aixequen indignades. La dona crida empenyada:

? Cabró! Tu i la senyora Engràcia us enteníeu. Desgraciat!

El jutge pica altre cop amb la maç per reclamar altre cop, silenci. Però, de cop i volta, l'acusat s'aixeca i comença a abaixar-se la cremallera del pantaló. Quan tothom comença a esgarriar-se, para, i diu dirigint-se al jutge.

? Senyor jutge, com permet aquests insults. La senyora Engracieta tenia un bon tir l en certs moment de "locura" qui li podia dir que no. Tu, Lola, ves fent cas de la teva mare i...

El jutge fa un gest al Mossos mentre crida a l'acusat

? Pugí's la cremallera, si no! Continuï la seva declaració

L'home segueix la seva explicació com si res no hagués passat:

? I vaig fer-ne trossets. La senyora Engràcia havia comprat feia poc una gran màquina de picar carn. Deia d'embotits com els del seu poble, no en trobava enlloc i se'ls volia fer. Poc a poc la vaig anar embotint en bosses i ho vaig guardar a la seva gran nevera. Tipus americà de doble porta, no s'estava de res. Pobre Engracieta, mira que acabar així per una cordeta.

? Bé, però...

? Miri si no hagués estat per la Lola, sempre amb el seu esperit de contradicció, que va telefonar esparverada a la seva mare, aquí no estariem fent cap judici. L'hauria escampat entre els contenidors i la gossera, pobres animalets sempre abandonats i famèlics. I hauria llogat de nou el pis. Les persones sense teulada, m'estarien força agraïts. Ho comprèn senyor jutge, va ser una simple accident. És que al món hi ha tanta mala gent. Tot, perquè aquell dia anava de bòlit. Jo, ara rememorant el fets. Crec que el culpable del crim no he estat jo. Ha estat la Lola, que em va fer la traveta. Jo, solament un mer instrument, tan innocent com el ganivet.

Miquel Pujol Mur